

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 14Sa/39/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3018200384
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr Eva Vékonyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3018200384.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne sudkyňou JUDr. Evou Vékonyovou v právnej veci žalobkyne: Mgr. U. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. X., V. XXXX/XX, korešpondenčná adresa: L. X., B. XXX, právne zastúpená JUDr. Darinou Kučerovou, advokátkou so sídlom Považská Bystrica, Železničná 90/12, proti žalovanému: Okresný úrad Trenčín, odbor opravných prostriedkov, so sídlom Trenčín, Hviezdoslavova 3, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného, č. OU-TN-OOP4-2017/032014-003/96/2017/SIa zo dňa 23. októbra 2017, takto

rozhodol:

Krajský súd žalobu **z a m i e t a** .

Žalovanému sa náhrada trov konania **n e p r i z n á v a** .

Žalovanému sa náhrada trov kasačného konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa včas podanou žalobou, ktorá bola pôvodne na tunajšom súde vedená pod spisovou značkou 14Sa/22/2017, domáhala preskúmania a zrušenia v záhlaví tohto rozsudku označeného rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku odvolanie žalobkyne zamietol a potvrdil rozhodnutie Okresného úradu Považská Bystrica, odboru všeobecnej vnútornej správy, číslo OU-PB-OVVS-2017/001780 AP11, 2017/027 zo dňa 20.07.2017. Potvrdeným rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu bola žalobkyňa uznaná za vinnú zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch, ktorého sa dopustila tým, že dňa 14.06.2016 v čase okolo 7.30 hod v areáli T., na Ul. R. XXXX v L. X., vytrhla bývalému manželovi Ing. O. V., PhD., nar. XXXX, bytom U. XXXX/XX, L. X. z ruky mobilný telefón zn. Samsung S7, ktorý mal v tom čase vyhotovovať záznam ich maloletých detí, čím úmyselne narušila občianske spolunažívanie iným hrubým správaním. Za tento priestupok jej bolo uložené podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch pokarhanie a povinnosť uhradiť štátu trovy konania vo výške 16 eur.

2. Žalobkyňa v podanej žalobe zastávala názor, že odvolací orgán nepostupoval v súlade s právnym názorom Ústavného súdu SR, ale ani v súlade so zákonom, ktorý vymedzuje podmienky svojpomoci, ako aj nutnej obrany. Uviedla, že jej bývalý manžel zasiahol do jej práv ako aj práv ich maloletých detí, ktoré sú garantované v § 11 OZ, a to neustálym natáčaním bez udeleného súhlasu. Tomuto žalobkyňa bránila a najprv ho slovnou upozornila a neskôr zvolila na ochranu svojich práv ako aj práv maloletých detí svojpomoc. K jej použitiu došlo z dôvodu, aby žalobkyňa zabránila trvajúcemu útoku na ich práva. Poukázala na to, že sa k zobraťiu telefónu dozнала, telefón nepoškodila, odovzdala ho, keď verila, že privolaná hliadka PZ vyzve bývalého manžela, aby nahrávku vymazal (nakolko je jeho bežnou praktikou, že zhotovené nahrávky a fotografie zverejňuje na facebooku, youtube a iných miestach na internete s hanlivými komentármi).

3. Žalobkyňa dala do pozornosti skutočnosť, že prvostupňový ani odvolací orgán neaplikoval na vec inštitút nutnej obrany, ktorý je upravený priamo v zákone o priestupkoch, konkrétne v § 2 ods. 2. V prípade použitia nutnej obrany nie je možné konanie kvalifikovať ako priestupok, nakoľko mu chýba základný znak protiprávnosti. Zastávala názor, že jej obrana spĺňala požiadavky kladené na konanie v nutnej obrane stanovené Trestným zákonom, ktorý je potrebné použiť subsidiárne. V prípade konania v nutnej obrane musia byť splnené objektívne podmienky: 1. odvracia sa útok na záujem chránený zákonom, 2. útok priamo hrozí alebo trvá, 3. obrana musí smerovať proti útočníkovi, 4. obrana nesmie byť celkom zjavne neprimeraná útoku, najmä k jeho spôsobu, miestu a času, okolnostiam vzťahujúcim sa na obranu útočníka, alebo na osobu obrancu. Obrana nesmie byť celkom zjavne neprimeraná útoku znamená, že ňou možno spoľahlivo odvrátiť útok. Obrana teda má byť tak intenzívna, aby útok odvrátila, a preto môže byť aj dôraznejšia, ako samotný útok, inak by totiž nutná obrana strácala zmysel.

4. Žalobkyňa tiež poukázala na to, že na Okresnom súde Považská Bystrica prebieha trestné konanie voči Ing. V., PhD. (bývalému manželovi žalobkyne), pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, kde zo znaleckých posudkov, ktoré skúmali stav maloletých detí vyplýva, že konanie Ing. V., PhD. spočívajúce v prenasledovaní detí a ich kontaktovaní, fotografovaní atď. má negatívny vplyv na ich zdravie, čo značne ich zdravotný stav zhoršuje. Taktiež výkon rozhodnutia vo veci stretávania sa otca - Ing. V., PhD. s maloletými deťmi bol zastavený v dôsledku nepriaznivého vplyvu takéhoto stretávania sa na zdravotný stav detí. Záverom konštatovala, že žalovaný správny orgán nepostupoval v súlade so zákonom, preto žiadala správny súd, aby napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

5. Žalovaný v podanom písomnom vyjadrení k žalobe navrhol zastavenie konania. Uviedol, že prvostupňový správny orgán riadne rozviedol svoju správnu úvahu, na základe ktorej uznal žalobkyňu vinnou zo spáchania uvedeného priestupku a žalovaný (odvolací orgán) sa s touto správnu úvahou stotožnil. Žalovaný vo svojom rozhodnutí poukazoval na skutočnosť, že počas incidentu žalobkyňa sama fotografovala Ing. O. V., PhD. bez jeho výslovného súhlasu, ako aj na rozpory v tvrdeniach žalobkyne, ktorá tvrdila, že niekto zo škôlky volal políciu, pričom zo záznamu z operačného strediska Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne vyplynulo, že dňa 14.06.2016 o 7.27 hod. a o 7.33 hod. mu v súvislosti s prejednávanou udalosťou telefonovala práve žalobkyňa. Žalobkyňa podľa jeho názoru nebola nútená riešiť situáciu spôsobom, ktorý zvolila, a to najmä s poukazom na to, že na ochranu svojich práv volala políciu, a teda v súlade s Občianskym zákonníkom bolo potrebné a vhodnejšie počkať na príchod policajnej hliadky. Konanie žalobkyne považoval za neprimerané a protizákonné. Žalovaný mal za to, že žalobkyňa sa svojim konaním dopustila protiprávneho konania a motiváciu jej konania, jej priznanie sa ako aj skutočnosť, že nebola v minulosti priestupkovo riešená, zohľadnil prvostupňový správny orgán pri ukladaní sankcie.

6. Žalobkyňa v následnom písomnom podaní (vyjadrení k vyjadreniu žalovaného) nesúhlasila s odôvodnením danej situácie žalovaným. Zotrvávala na tom, že postoj a právny názor správnych orgánov nezohľadňuje inštitút nutnej obrany s možnosťou prekročenia jeho podmienok v stave silného rozrušenia spôsobeného útokom, ktoré konanie bude stále nutnou obranou a takto konajúca osoba nebude trestne zodpovedná. Žalobkyňa nepoprela, že volala na políciu. Volal však aj zamestnanec škôlky, čo je taktiež preukázané a je len samozrejmé, že v čase incidentu, kedy bola v dôsledku správania a útoku svojho bývalého manžela Ing. V., PhD. v silnom rozrušení, nemohla čakať len na hliadku polície, ale musela zvoliť opatrenie, teda nutnú obranu. Následne počkala do príchodu hliadky, tejto bol mobil odovzdaný s požiadavkou, aby boli vymazané záznamy urobené proti vôli žalobkyne i detí, čo však hliadka nedokázala zabezpečiť, nakoľko Ing. V., PhD. odmietol zábery vymazať a uvedené fotografie sa opätovne zverejnili na sociálnych sieťach. Žalobkyňa poukazovala na prebiehajúce trestné konanie vedené voči osobe Ing. V., PhD. za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby, kde vystupuje s mal. P. ako poškodená.

7. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobkyne písomne nevyjadril.

8. Krajský súd v Trenčíne v konaní vedenom pod spisovou značkou 14Sa/22/2017 preskúmal napadnuté rozhodnutie a dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie žalovaného je potrebné zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie z dôvodov podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP z dôvodu, že ak sa správne orgány zaoberali okolnosťami vylučujúcimi trestnosť činu mali postupovať podľa ust. § 2

ods. 2 zákona o priestupkoch. Proti rozsudku č.k.14Sa/22/2017-71 zo dňa 09.07.2018 podal žalovaný kasačnú sťažnosť. Kasačný súd následne rozsudkom sp. zn. 4 Asan/20/2018 zo dňa 04.12.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 17.01.2019 vyššie uvedený rozsudok správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Správny súd po zrušení jeho právoplatného rozhodnutia vo veci pokračuje pod spisovou značkou 14Sa/39/2018.

9. Ako už bolo uvedené vyššie, predmetom konania v danej veci je preskúmanie rozhodnutia žalovaného, č. OU-TN-OOP4-2017/032014-003/96/2017/SlA zo dňa 23.10.2017, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku odvolanie žalobkyne zamietol a potvrdil rozhodnutie Okresného úradu Považská Bystrica, odboru všeobecnej vnútornej správy, číslo OU-PB-OVVS-2017/001780 AP11, 2017/027 zo dňa 20.07.2017. Potvrdeným rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu bola žalobkyňa uznaná za vinnú zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch, ktorého sa dopustila tým, že dňa 14.06.2016 v čase okolo 7.30 hod v areáli T., na ul. R. XXXX v L. X., vytrhla bývalému manželovi Ing. O. V., PhD., nar. XXXX, bytom U. XXXX/XX, L. X. z ruky mobilný telefón zn. Samsung S7, ktorý mal v tom čase vyhotovovať záznamy ich maloletých detí, čím úmyselne narušila občianske spolunažívanie iným hrubým správaním. Za tento priestupok jej bolo uložené podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch pokarhanie a povinnosť uhradiť štátu trovy konania vo výške 16 eur.

10. Ako už bolo uvedené v rozsudku tunajšieho súdu č.k. 14Sa/22/2017-71 zo dňa 09.07.2018 z administratívneho spisu bolo zistené, že dňa 17.06.2016 bolo Obvodnému oddeleniu PZ Považská Bystrica doručené trestné oznámenie Ing. O. V., PhD. pre prečiny krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Trestného zákona, výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Okresné riaditeľstvo PZ Považská Bystrica uznesením, č. ČVS:ORP-448/PB-PB-2016 zo dňa 11.07.2016 odovzdalo vec Okresnému úradu Považská Bystrica, odboru všeobecnej vnútornej správy, ako orgánu príslušnému na prejednanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch.

11. Vo veci podali vysvetlenie viaceré osoby, konkrétne Q. G., ktorý pracuje ako údržbár v T., R. XXXX v L. X. uviedol, že si dňa 14.06.2016 medzi 7.30 hod. a 8.00 hod., všimol, že v areáli materskej školy je nejaký konflikt medzi mladým mužom, ženou a starším pánom. Neskôr sa dozvedel, že išlo o O. V., U. V. a jej otca K. T.. Pán V. sa snažil dostať k deťom do auta, pootvoril zadné dvere na aute, no vtedy ho pani V. od auta odsunula, a aj s pánom T. sa postavila k autu, jeho zadným dverám a pána V. do auta nepustili. Keď mal pán V. v ruke mobil, pričom to vyzeralo tak, že ich na dvore škôlky kameruje, pani V. mu ho zobrala a obaja sa začali pri aute o ten mobil naťahovať. Vtedy pán T. zozadu chytil oboma rukami pána V. niekde v oblasti hrudníka, chvíľku sa tam potácali, a potom pána V. posadil na zem.

12. V. G. (školníčka materskej školy) vo vysvetlení situáciu opísala tak, že dňa 14.06.2016 v čase medzi 7.00 hod. a 8.00 hod. na dvore škôlky videla ako pán T. drží zozadu od chrbta pána V. oboma rukami cez lakte, pričom pán V. tiež zozadu od chrbta nejakou podobne držal svoju bývalú manželku, pani V.. Všetci traja pri tom, ako sa tam tak držali, kľáčali na zemi. U. V. podala telefón pánovi G., ktorý bol tiež svedkom tohto incidentu, a ten ho podal pani G.. Keď mala telefón v rukách pani G., pán V. pustil U. V., a aj pán T. pustil pána V..

13. T. T. vo svojom vysvetlení uviedol, že dňa 14.06.2016 niečo pred 8.00 hod. svoje deti viedol do materskej školy. Videl, že O. V. sa držal rukami strešného nosiča na aute pána T. a pán T. zasa O. V. od svojho auta odťahoval. Pán T. držal svojou rukou pána V. obopnutého okolo krku, ktorý mu vlastne zvieral predlaktím a ramenom, a tak ho ťahal od auta preč. V. pri tom kričal o pomoc, že ho škrtí. O. V. držal okolo pása svoju bývalú ženu U. a naťahoval sa rukami za jej rukami, v ktorých držala nejaký mobil.

14. Mgr. U. V. (žalobkyňa) na ústnom pojednávaní pred správnym orgánom prvého stupňa uviedla, že dňa 14.06.2016 okolo 7.30 hod. išla ráno s maloletým synom do školy okolo škôlky na Ul. R. XXXX v L. X., kde jej otec Ing. K. T., PhD. viezol jej dcéru W.. Keď videla, že ide jej bývalý manžel Ing. O. V., PhD. za otcom do areálu škôlky, tak ho odfotovala a volala aj políciu, pretože predpokladala, že bude robiť problémy. Videla, že Ing. O. V., PhD. natáčal na mobilný telefón a upozornila ho, že si to nepraje. Ako sa k nim približoval s tým, že išiel až tesne k autu, stále natáčal, pričom jeho videá sú opakovane zverejňované na internete. Z tohto dôvodu sa rukou načiahla po telefóne, ktorý vzala z ruky. Nechcela ho ukradnúť, chcela len brániť deti, aby ich nenatáčal a rovnako, aby nenatáčal jej osobu. Bývalý manžel po nej skočil, schytil ju, natlačil ju na auto a chcel jej svoj telefón vytrhnúť z ruky, na čo už zacítila, že

ju drží zozadu svojimi oboma rukami za jej obe ruky. Vtom si uvedomila, že k nemu priskočil jej otec a snažil sa Ing. O. V., PhD. od nej odtrhnúť.

15. Ing. K. T., PhD. (otec žalobkyne) vo svojej výpovedi tvrdil, že dňa 14.06.2016 v čase okolo 7.30 hod. zaviezol vnučku W. do škôlky a dcéra Mgr. U. V. išla s vnukom P. peši do školy. V momente, keď dcéra prechádzala s vnukom okolo, zastavil pri jeho aute na bicykli Ing. O. V., PhD. a začal hovoriť s deťmi Ing. O. V., PhD. vytiahol mobil a začal ich natáčať a blížil sa k nim smerom k autu. Dcéra podľa jeho názoru chcela zabrániť tomuto nahrávaniu a z dôvodu obavy o zverejnenie, mu inštinktívne mobil vytrhla z ruky. Ing. O. V., PhD. okamžite napadol dcéru, skočil po nej, oblapil ju rukami a sotil o jeho auto. Ing. K. T., PhD. chcel dcéru spontánne chrániť, tak Ing. O. V., PhD. odzadu chytil za obe ruky, niekde v oblasti lakťov a snažil sa mu zabrániť jeho prípadným úderom. Uvedomil si, že nakoľko Ing. O. V., PhD. všetky doterajšie konflikty nahrával a klamlivo interpretoval, že v mobile je veľa dôkazov, okrem iného aj závažných z trestnej činnosti, preto chcel mobil odovzdať policajnej hliadke, ktorú volala žalobkyňa.

16. Ing. O. V., PhD. uviedol, že dňa 14.06.2016 v čase okolo 7.20 hod. cestou do práce stretol bývalého svokra Ing. K. T., PhD., ktorý viezol jeho dcéru Katarínu do materskej školy. Ing. K. T., PhD. sa pohol autom trochu ďalej a zaparkoval v areáli materskej školy. Ing. O. V., PhD. sa pozrel za seba smerom k bránke do areálu a zazrel, ako je Mgr. U. V. od neho cca 10 m a drží v oboch rukách mobilný telefón vo výške očí, čo mu pripadalo, že ho nahráva. Mgr. U. V. prišla k autu, a potom ako Ing. K. T., PhD. auto otvoril, tak usadila syna P. ku W. a znova Ing. K. T., PhD. auto zamkol. Mal záujem pozdraviť sa so synom a niečo mu povedať, tak nasledoval Mgr. U. V., no ako posadila syna do auta, tak znovu začala držať ten istý mobilný telefón, akoby ho nahrávala. Ako to zbadal, tak si povedal, že to nahrá z dôvodu lebo deti posadili do auta, a auto zamkli, čím im zbytočne spôsobujú stres, preto si z vrecka vybral mobilný telefón značky Samsung S7, ktorý mu bol pridelený v práci a začal nahrávať Ing. K. T., PhD. a Mgr. U. V. pri škôlke, ako i auto, v ktorom boli ich deti. Mgr. U. V. vykročila proti nemu a vychmatla mu rukami mobilný telefón z rúk, čo nečakal. Vyzval ju, aby mu vrátila mobilný telefón, že musí ísť do práce. Podišiel k Mgr. U. V. a snažil sa chytiť mobilný telefón, no nepodarilo sa mu ho vziať, lebo na neho zozadu skočil Ing. K. T., PhD. a snažil sa ho odtrhnúť od Mgr. U. V.. Keď si myslel, že mobilný telefón drží, tak U. V. sa akosi potočila, snažila sa mu mobilný telefón znova vytrhnúť a vtedy sa Ing. K. T. na neho akosi zavážil celou váhou, zapáchil mu rukou pod bradou a navalil sa na neho, ale nespadol.

17. Okresný úrad Považská Bystrica, odbor všeobecnej vnútornej správy rozhodnutím č. OU-PB-OVVS-2017/001780 AP11, 2017/027 zo dňa 20.07.2017 uznal žalobkyňu za vinnú zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch. Za tento priestupok jej bolo uložené podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch pokarhanie a povinnosť uhradiť štátu trovy konania v sume 16 eur. V odôvodnení rozhodnutia pritom konštatoval, že bolo jednoznačne preukázané zmocnenie sa mobilného telefónu Ing. O. V., PhD. žalobkyňou, ktorá tento menovanému vytrhla z rúk v čase, keď ním zaznamenával ich maloleté deti. Uvedená skutočnosť bola potvrdená vyjadrením Ing. O. V., PhD., výpoveďou svedka Ing. K. T., PhD., ako aj priznaním samotnej žalobkyne. Na obsah výpovedí svedkov V. G., Q. G. a T. T. prvostupňový správny orgán neprihliadal, nakoľko v čase, keď došlo k protiprávnemu konaniu žalobkyne sa na mieste nenachádzali. Poukázal na to, že aj keď žalobkyňa odôvodňovala svoje konanie ochranou osobnostných práv maloletých detí pochádzajúcich z ich už rozvedeného manželstva, tento druh právnej ochrany nemožno uplatňovať spôsobom, ktorý zvolila, a ten v konečnom dôsledku vyvolal obdobnú protiprávnu reakciu Ing. O. V., PhD., ale príslušným podaním v občianskoprávnom konaní na súde.

18. Proti tomuto rozhodnutiu podala prostredníctvom právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá ho považovala za nezákonné, vydané bez náležitého objektívneho vyhodnotenia dôkaznej situácie. Žiadala ho zrušiť a priestupkové konanie podľa § 76 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch zastaviť. Zastávala názor, že jej správanie zo dňa 14.06.2016 voči jej bývalému manželovi nie je možné vyhodnotiť ako hrubé, vonkoncom už nie ako trestné a zároveň nesúhlasila, že si nemôže zvoliť ochranu práv jej detí, akú zvolila. Ing. V. proti jej vôli a bez jej súhlasu vyhotovoval záznam a nereagoval na jej požiadavky, aby s týmto zaznamenávaním prestal. Žalobkyňa bola nútená odvrátiť ďalšie jeho správanie svojpomocou, keď mu uvedený mobil zobrala. Nemala záujem mobil poškodiť, ani si ho ponechať, ale mala záujem ho odovzdať hliadke, ktorú už niekto zo škôlky volal. Zdôraznila, že použila svojpomoc potom ako bezúspešne vyzvala Ing. V. na ukončenie protiprávneho konania. Žalobkyňa poukázala na konania vedené na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 9P/36/2017 a sp. zn. 4C/36/2017. V uvedených konaniach, ale i pred správnym orgánom žalobkyňa uviedla, že

ešte nie je vo veci ani rozhodnuté, a už sa priebeh týchto konaní s omeškaním 10 minút objavuje na sociálnych sieťach, čo zásadným spôsobom zasahuje do osobnostných práv žalobkyne a práv ich detí.

19. Na základe podaného odvolania žalovaný preskúmal prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu a dospel k záveru, že je vecne správne. Stotožnil sa zo záverom prvostupňového správneho orgánu, podľa ktorého bolo vykonanými dôkazmi jednoznačne preukázané zmocnenie sa mobilného telefónu Ing. O. V., PhD. žalobkyňou, ktorá tento menovanému vytrhla z rúk v čase, keď ním zaznamenával ich maloleté deti. Uvedená skutočnosť bola potvrdená vyjadrením svedkov Ing. O. V., PhD., Ing. K. T., PhD., ako aj výpoveďou obvinenej. Rovnako sa stotožnil so záverom, že aj keď obvinená odôvodňovala svoje konanie ochranou osobnostných práv maloletých detí, tento druh právnej ochrany nemožno uplatňovať spôsobom, ktorý zvolila a ktorý v konečnom dôsledku vyvolal obdobnú protiprávnu reakciu Ing. O. V., PhD., ale mal byť uplatňovaný príslušným podaním v občianskoprávnom konaní na súde. Vychádzajúc z názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozsudku, sp. zn. 6Sžo/24/2012 zo dňa 29.05.2013 a Ústavného súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí, sp. zn. III. ÚS 235/08-38 mal žalovaný za to, že tvrdenie Mgr. U. V. uvedené v odvolaní o svojpomoci nezakladá dôvod na zmenu, či zrušenie rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ani na vrátenie veci na nové prejednanie a rozhodnutie, a to z dôvodu, že podľa § 6 Občianskeho zákonníka mal zásah do práva „hroziť bezprostredne.“ V súlade s uvedeným ustanovením bolo potrebné (ako „primeraný“ spôsob odvrátenia hrozby) počkať na príchod policajnej hliadky, preto považoval odvolací orgán konanie žalobkyne za neprimerané a protizákonné. K tvrdeniu žalobkyne o zákaze približovania sa Ing. O. V., PhD. k nej a ich deťom, žalovaný uviedol, že uvedené uznesenia nenadobudli právoplatnosť, keďže sa menovaný proti nim odvolal a dodal, že i prípadná právoplatnosť týchto uznesení nezakladá príslušnosť prvostupňového ani odvolacieho orgánu v takej veci konať, teda nie sú dôvodom nezákonnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu.

20. Z pripojeného administratívneho spisu bolo zistené, že správne orgány dospeli k záveru, že žalobkyňa spáchala priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, ktorého sa mala dopustiť tým, že dňa 14.06.2016 v čase okolo 7.30 hod v areáli T., na Ul. R. XXXX v L. X., vytrhla bývalému manželovi Ing. O. V., PhD., nar. XXXX, bytom U. XXXX/XX, L. X. z ruky mobilný telefón zn. Samsung S7, ktorý mal v tom čase vyhotovovať záznam ich maloletých detí, čím úmyselne narušila občianske spolunažívanie iným hrubým správaním.

21. Krajský súd v Trenčíne je viazaný pri svojom opätovnom rozhodovaní o veci rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Asan/20/2018 zo dňa 04.12.2018. Krajský súd zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie výlučne z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP, keď za situácie, že zákon o priestupkoch obsahuje ust. § 2, v ktorom sú stanovené okolnosti vylučujúce protiprávnosť nie je dôvod posudzovať takéto okolnosti inštitútmi trestného práva. Nezaviazal správny orgán dopĺňať dokazovanie, iba naznačoval aké okolnosti má pri následnom posudzovaní veci podľa zmieneneho ust. § 2 zákona o priestupkoch zobrať na zreteľ. S uvedeným kasačný súd nesúhlasil a nepovažoval za dôvodné zrušiť rozhodnutie žalovaného z dôvodu takéhoto právneho posúdenia veci, keď mal za to, že správny súd žiadal od správneho orgánu aj doplniť dokazovanie.

22. Podľa § 51 zákona č. 372/1990 Zb., ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní - ďalej len „správny poriadok“).

23. Podľa § 2 ods. 2 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. priestupkom nie je konanie, ktorým niekto odvracia primeraným spôsobom priamo hroziaci útok na záujem chránený zákonom.

24. Ako bolo uvedené vyššie správny súd je v ďalšom konaní viazaný závermi kasačného súdu. V zmysle uvedeného uvádza, že pri naplnení skutkovej podstaty priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch je potrebné, aby išlo o úmyselné narušenie občianskeho spolunažívania, pričom v dôsledku iného hrubého správania je toto správanie schopné vyvolať účinky, ktoré by inak nevyvolalo. Subjektom tohto priestupku (páchateľom) môže byť každá fyzická osoba. Subjektívnu stránkou je úmyselné konanie (§ 3 a §4 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb.), ktoré sa prejavuje vo vyhrázaní sa ujmom na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním. Objektom tohto priestupku je občianske spolunažívanie. Objektívnu

stránku tvorí konanie páchatela, následkom je narušenie občianskeho spolunažívania, pričom musí byť daná príčinná súvislosť medzi konaním a následkom. t.j., že konanie páchatela viedlo k narušeniu občianskeho spolunažívania.

25. Kasačný súd uzavrel, že v priebehu správneho konania bol skutkový stav veci dostatočne zistený a bolo dostatočne preukázané, že sa žalobkyňa dopustila priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. Vo veci boli podané vysvetlenia viacerých osôb, a to Q. G. (údržbára v materskej škole), V. G. (školníčky materskej školy), T. T., samotnej žalobkyne, ako aj jej otca a bývalého manžela. Okresný úrad neprihliadol na obsah výpovedí svedkov V. G., Q. G. a T. T. z dôvodu, že sa v čase, kedy došlo k protiprávnemu konaniu žalobkyne nenachádzali na mieste. Rozhodujúcimi dôkazmi pre ustálenie zodpovednosti žalobkyne za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu boli výpovede svedkov, a to konkrétne bývalého manžela žalobkyne, otca žalobkyne ako aj samotnej žalobkyne, ktorá sa sama priznala k tomu, že sa zmocnila mobilného telefónu bývalého manžela.

26. Správanie žalobkyne, ktorá vytrhla bývalému manželovi z ruky jeho mobilný telefón, sa vymklo z ustálených noriem občianskeho spolunažívania vo všetkých znakoch. Podľa názoru kasačného súdu, ktorým je správny súd viazaný, bolo spáchanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu žalobkyňou v konaní pred správnymi orgánmi dostatočne preukázané, keď ju usvedčili aj výpovede jej otca a jej bývalého manžela. Z týchto výpovedí jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa sa úmyselne zmocnila mobilného telefónu bývalého manžela, čo následne vyvolalo obdobnú protiprávnu reakciu z jeho strany. Uvedeným došlo k naplneniu objektívnej stránky priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb., ktorým je narušenie občianskeho spolunažívania. Kasačný súd konštatoval, že ani domnienka žalobkyne, že jej bývalý manžel si nahráva ich spoločné deti a nesúhlas s týmto jeho konaním. ju neoprávňovalo vytrhnúť mu z ruky jeho mobilný telefón. Jej reakcia, ktorú odôvodňovala ochranou osobnostných práv ich spoločných maloletých detí, nebola adekvátna. K uvedenému správny súd uvádza, že ak vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí uviedol, že považuje za potrebné zaoberať sa protiprávnosťou konania bývalého manžela žalobkyne, a to aj s prihliadnutím na jeho rodičovské práva tak mal práve na mysli, že samotné snímanie podobizne svojich detí jedným z rodičov, ktorý nemá súdnym rozhodnutím obmedzené svoje rodičovské práva, nepredstavuje protiprávne konanie. Žalobkyňa ako druhý rodič nie je oprávnená určovať, či otec detí ich môže fotiť nатачаť alebo podobne.

27. K hlavnej žalobnej námietke ohľadne neuplatnenia ustanovenia § 2 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb., správny súd poukazuje na závery kasačného súdu, ktorými je viazaný. Kasačný súd poukázal na to, že v uvedenom zákonom ustanovení zákonodarca definoval podmienky, za ktorých konanie, ktoré by inak vykazovalo všetky znaky priestupku, nie je priestupkom. Ide o tzv. okolnosti vylučujúce protiprávnosť (nutná obrana a krajná núdza). Nutná obrana je pritom obsiahnutá práve v ust. § 2 ods. 2 písm. a/ zákona č. 372/1990 Zb. a je vyjadrená tak, že sa ňou rozumie odvracanie priamo hroziaceho útoku na záujem chránený zákonom, a to primeraným spôsobom. Nutná obrana sa môže realizovať pasívne, ale aj aktívne. Za útok sa vo všeobecnosti považuje úmyselné protiprávne konanie fyzickej osoby, ktorá je deliktálne spôsobilá, pričom útok je pre spoločnosť škodlivý. Útok, ktorý sa má odvracať, musí javiť známky vážne mieneného útoku s reálnym predpokladom možnosti, že nastane negatívny následok. Za priamo hroziaci útok sa považuje taký útok, ktorého následky by mohli alebo majú bezprostredne nastať, ak by k uplatneniu nutnej obrany nedošlo. Pojem priamo hroziaci útok - nie je možné interpretovať vo vzťahu k budúcim, ale zatiaľ reálne nehroziacim útokom ani vo vzťahu k minulým (už dokonaným) útokom. Zákon č. 372/1990 Zb. nedeklaruje, o záujem chránený akým zákonom musí ísť. Z uvedeného možno predpokladať, že pôjde o záujem chránený akýmkoľvek zákonom. Nutná obrana. t.j. použité prostriedky musia byť primerané útoku.

28. Spoločným znakom nutnej obrany v zmysle zákona č. 372/1990 Zb., teda priestupkového práva a nutnej obrany v zmysle trestného zákona, a teda trestného práva je, že smeruje proti protiprávnemu úkonu inej osoby, resp. iných osôb. Uvedené znamená, že sa nemôže aplikovať proti skutku, ktorý je zákonom dovolený. Táto skutočnosť je v prejednávanej veci rozhodujúca. Podľa názoru kasačného súdu nebolo dôvodné zrušiť napadnuté rozhodnutie žalovaného za účelom posúdenia konania žalobkyne v intenciách § 2 ods. 2 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb.. V konaní žalobkyne, ktorá vytrhla bývalému manželovi z ruky mobilný telefón s cieľom zabrániť mu v nатачанí ich spoločných detí, kasačný súd nezhliadol naplnenie jedného zo základných znakov nutnej obrany, ktorým je to, že konanie musí smerovať proti protiprávnemu úkonu inej osoby. Konanie bývalého manžela žalobkyne predchádzajúce

protiprávnemu konaniu žalobkyne, za zistených skutkových okolností nemožno v žiadnom prípade považovať za protiprávne. Bývalému manželovi žalobkyne, ktorý je rodičom maloletých detí nič nebráni natočiť si ich na mobilný telefón alebo odfotografovať ich. Takéto konanie bývalého manžela nepredstavuje útok na ich spoločné maloleté deti a v žiadnom prípade tu nemožno hovoriť o potrebe ochrany osobnostných práv maloletých detí žalobkyňou vo vzťahu k jej bývalému manželovi. Zároveň nie je v zásade zákonom zakázané, aby otec zverejnil na sociálnej sieti fotky či videá svojich detí s výnimkou situácie, že by došlo k natáčaniu v nevhodných situáciách alebo na nevhodných stránkach.

29. V zmysle záverov kasačného súdu, vzhľadom na to, že konanie žalobkyne smerovalo proti zákonom dovolenému konaniu jej bývalého manžela, nie je dôvod, aby sa správne orgány zaoberali otázkou, či tu existoval priamo hroziaci útok na záujem chránený zákonom. Kasačný súd ustálil, že v tomto prípade konal bývalý manžel žalobkyne zákonom dovoleným spôsobom a žalobkyňa teda logicky nemohla odvracať protiprávne konanie. nakoľko tu o žiadnom protiprávnom konaní nemožno hovoriť. Kasačný súd výslovne uviedol, že žalovaný sa nemá a nemal zaoberať konaním žalobkyne v intenciách § 2 ods.2 zákona o priestupkoch. Zdôraznil pritom, že žalobkyňa nepredložila žiadne relevantné dôkazné prostriedky, z ktorých by bolo zrejmé, že v prejednávanej veci išlo o nutnú obranu. Okrem toho zaoberať sa touto otázkou by bolo namieste len v prípade, ak by mal bývalý manžel žalobkyne súdom zakázaný styk so žalobkyňou, prípadne s ich spoločnými maloletými deťmi, čo sa v danej právnej veci nepreukázalo. Uznesenia Okresného súdu Považská Bystrica, ktoré boli vydané vo veci zákazu bývalého manžela priblížiť sa k žalobkyňi a ich maloletým deťom boli vydané až po 14.06.2016, teda po spáchaní skutku. Okrem toho tieto uznesenia nenadobudli právoplatnosť v dôsledku podaných odvolaní.

30. Vzhľadom na to, že správna žaloba bola opretá prakticky o jediný žalobný bod, ktorým bola existencia okolností vylučujúcich protiprávnosť činu a potreby aplikácie ust. § 2 ods.2 zákona o priestupkoch, ktoré kasačný súd vyhodnotil jednoznačne ako nedôvodné, správny súd správnu žalobu zamietol podľa § 190 SSP tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia.

31. Pokiaľ ide o náhradu trov konania, vrátane kasačného konania, správny súd konštatuje, že žalovaný bol tak v rámci kasačného konania ako aj celkového úspechu vo veci, plne úspešný, a preto by mu patrila náhrada trov konania, ktorú však nežiadal. S poukazom na uvedené mu potom takáto náhrada trov konania nebola priznaná.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať kasačnú sťažnosť v lehote 30 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Krajského súdu v Trenčíne na Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave, písomne v dvoch vyhotoveniach. Zmeškanie tejto lehoty nie je možné odpustiť.

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. To neplatí, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d), alebo je žalovaným Centrum právnej pomoci.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach podľa § 57 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. (z podania musí byť zjavné ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, údaj, kedy bolo sťažovateľovi napadnuté rozhodnutie doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).